Ч. 116. Пятниця 7 червня (25 мая) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Зломане обструкциї в угорскім соймі.

Борба в угорскім соймі приняла дуже острі форми.

Новий президент угорского сойму, Стефан Тіса, злучив ся з премієром Люкачем для зломаня опозициї в соймі та для переведеня плянів правительственої більшости, іменно для ухваленя нового войскового закона та для переведеня виборчої реформи, яку заповіло правительство з уповажненя короля ще перед семи роками.

Перший крок зроблено минувшого понеділка. В соймі продовжала ся ґенеральна дискусия над войсковим законом. В часі промови пос. Фельдеша (партия Юшта) увійшли у великім числі посли з правительственої партиї. Серед опозициї — Юштівців і Кошутівців повстало занепокоєне і відозвали ся оклики: „Що за наміри маєте против нас?“

Коли пос. Фельдеш скінчив свою промову, президент Тіса заявив, що пос. Сепешназі поставив внесене, щоби засіданя в палаті відбували ся два рази денно, від години 10 рано до 2 сполудня і від 4 пополудни до 8 вечером. (Грімкі оплески з правиці, великий крик на лівици). Се внесене президент піддасть, відповідно до реґуляміну, без дискусиї під голосоване при кінци засіданя.

Пос. Юшт спротивив ся тому внесеню з уваги, що після реґуляміну засіданя угорского сойму, мають тревати 5 годин і можуть бути продовжені лиш о одну годину.

През. Тіса відповів, що тут ходить не о продовжене, але о помножене числа засідань.

Вкінци принято предложений президентом Тісою дневний порядок, а голосоване над внесенєм Сепешназія назначено на конець того засіданя. Потім зараз засідане замкнено серед великих оваций для президента з правиці, а грімких протестів з лівиці.

По сім рішено з'єдинена опозиция — Юштівці і Кошутівці побачили, що правиця хоче зломити їх опір. Обі партиї відбули наради. Юшт побивав ся за технічною обструкцию, а Кошут між своїми за парляментарними способами борби. Впрочім наради були довірочні.

Як звістно в понеділок вечером ухвалив угорский сойм войсковий закон в другім читаню, а ві второк в третім читаню, почім відослано єго до палати маґнатів і засідане перервано. Закон був принятий en bloc, на що опозиция не була приготована і несподівано заскочена перепустила голосоване спокійно.

В часі перерви явила ся в сінях сойму поліция, що викликало серед опозициї велике занепокоєне. Коли по 11 годині президент Тіса відкрив на ново засідане, счинив ся на лівици небувалий крик, кликано до Тиси: Проч з вами! Тьфу! — Відтак відозвали ся перші свиставки, а за ними загреміли удари в пульти та заграли труби. Серед нечуваного крику велів президент відчитати протокол. На крайній лівици лунало „ганьба“, яке заглушували грімкі оплески правиці серед яких замкенє засідане.

На передвчерашнє пополудневе засідане сойму прийшли опозицийні посли громадно. Коло будинку при вході стояло до 200 жандармів, відділ піонірів і сильні відділи поліциї та гузарів.

В салї засідань посли явили ся численно. Спочатку панував спокій, але зараз все змінило ся, як лише зийшов на естраду президент Тіса. Лівиця привитала єго страшним криком, над яким панували оклики: „Безличний лотре! Безличний бандите!“ і т. д. Опісля починає ся технічна обструкция. Гремлять удари від пультів, прорізують воздух острі свисти, а далі починає ся ціла обструкцийна музика на всяких інструментах. Президент хвилину спокійно придивляє ся, а потім дзвонить, що дає лише привід до піднесеня крику. Тіса отвирає засідане. На салю входить Люкач, котрого правиця витає оплесками, а лівиця музикою. По квадрансі Тіса перервав засідане і в кулюарах заявив, що списував собі імена концертантів. Додав, що ще спробує привернути спокій, але як то не поможе, то ужиє сили.

Залюблена Анґлійка.

(З італіяньского — Арнольда Фраккаролї).

(Конець).

Молодець переразив ся дивним поведенєм молодої Анґлійки. Декотрі слова, спосіб висказуваня їх, субтельний звук і дитинний єї погляд, яким дивила ся єму прямо в очи, робили миле враженє, але непокоїли єго. Послїдні єї слова означали велику симпатию, а може були лише вислїдом неуміня знайти відповідних слів в чужій мові?

Альберт хотів подякувати за карту, она відповідала, як звичайно, урваними реченями.

— Алеж се нічо, карта! Я боялася лише, що може ви мене несправедливо осудите. Знаю, що в Італії не годить ся писати до ледви знакомого мужчини. Але я.... вчера вечером була би написала до вас довгий лист. Я була сумна.

— І ви думали про мене, пані?

— Так. Ви незадоволені, пане? Тамтого вечера ви говорили мені богато, але самі такі добрі слова... Я хотїла пригадати їх собі, але не могла, бо ви так поетично говорили. Але думку добре памятаю. Моє житє не є веселе. Мама, вуйко хотять все сидіти і конець. Давнійше, коли я була дитиною, збирала сьвіжі цьвіти і ховала до пуделка, де они бідні умирали. Тепер мені здає ся, що ті цьвіти, то я. Ви не раді, що я про вас думала, пане?

— Не радий? — закликав Альберт з радостию в голосі і на лици. — Я також думав про вас.

— Справді?! — питала Ґвендоліна з дитячою радостию.

Ті слова зблизили їх більше, ніж довгі, перебуті разом дні. Молодець признав ся, що ідучи коло вілї, боров ся з покусою, але уляг їй і що було єму прикро, що не видів єї. А она оповіла, що хотїла упередити єго, але щож би він не думав о тім, а також проєкт їзди до Ніци виринув так нечайно. Тепер мали враженє, що суть старими приятелями. Ґвендоліна хотїла всьо знати про него, о єго студиях, о родині, о проєктах на будуче. Чи писав вірші? Так, писав. Ґвендоліна почала з радости плескати в долоні. Потім споважніла.

— Ви будете великим письменником.

— Алеж панно Ґвендоліно!

— А я буду перекладати ваші твори на анґлійске. Тепер я ще дурна, але возьму ся до науки.

Урвала. Були в порті. Ціла фльотиля чайок була привязана до берега. Ґвендоліна поглянула на них, на море, на блїднїюче небо, потім на Альберта і сказала:

— Ви умієте веслувати?

— Питаєте Венецияниня? Тут є кілька чайок моїх товаришів, котрими можу розпоряджувати.

Відвязав одно човно, поміг дівчині всісти і почав веслувати, сидячи проти усьміхненої дівчини. Мав серце переповнене радостию. Пригадав собі одну пісню, котру сьпівають ґондолєри, повільну і широку, як удари весел і почав сьпівати. Ґвендоліна слухала мовчки, потім хотїла, щоби повторив ще раз, вкінци почала сама співати чистим і солодким голосом, несьміло, боячи ся помилити. Сонце вже зайшло за море і небо стало фіолетне, море було як оксаміт. Ґвендоліна сказала:

— Шкода, що ви не умієте по анґлійски. Сказала бим тілько річий, котрих по італіяньски не умію висказати.

— Зараз почну учити ся; кілька слів вже знаю.

— Справді? Прошу сказати.

— Не знаю, чи вас се не обидить, пані...

— Прошу говорити.

— I love you (люблю вас).

— О! що за слова! — сказала і попросила єго, щоби завернув, бо вже смеркло ся.

Як висїли, почав Альберт перепрошувати, думаючи, що загнївала ся. Заперечила з усьміхом і витягнула руку. Він взяв єї руку і поцілував.

Виділи ся що дня через богато днів. Заприязнив ся з вуйком, з матерію, додержував їм товариства на проході, майже ціле пополудне

По 10 хвилях отворив знов засїданє. Посли дальше галасують і концертують. Президент робить собі нотатки. Хоче сказати кілька слів, але опозиция заглушує їх. Підчас того Люкач спокійно читає часопись. Президент знов перериває засїданє на 10 мінут.

Боло години 3 чверти на 5 отвирає знову. Обструкция вибухає ще сильнїйша. Небавком президент знов перериває засїданє на пів години.

В часї павзи увійшло до салї засїдань 120 поліцаїв під проводом старшого інспектора поліциї Павліка і окружили 2 крила по лївій стороні палати. Посли з лївиці підносять великий галас і кричать з обуренєм. Кількох вискакує на лавки і кричить:

— Стидайте ся, се трусість! Труси!

Квестор показує поліциї тих послів, котрих з порученя президента має поліция вивести зі салї. Інспектор Павлїк взиває послів, передовсїм Юлїя Юшта, щоби вийшли зі салї, але инші посли стають між ним і Юштом і старають ся наклонити Павліка, щоби усунув ся. Надінспектор стоїть при своїм і вкінци приказує випровадити силою послів зі салї; по двох поліцаїв мало брати одного посла. Поліцаї беруть наперед попід рамена посла Каролія. Роздають ся оклики: „Ельен Каролї“. За ним випроваджує поліция кількох инших послів. В салї запанував небувалий галас і крик. Пос. Аппоні заявляє надінспекторови поліциї, що его поведенє нелеґальне і взиває, щоби і его випровадив зі салї. На зарядженє президента поліция випроваджує другу ґрупу послів, в тім Юлїя Юшта, Польонїя і и., котрі опускають салю, вигрожуючи ся Тісї пястуками. По випровадженю слїдуючої ґрупи послів поліция опускає салю серед окликів обуреня зі сторони лївиці.

Перед отворенєм засїданя заявляє посол Аппоні: Ми всї солідарні і лишимо ся дальше солідарні.

О годинї 5·45 мінут, по відходї поліциї приходить Тіса і отвирає засїданє. Опозицийні посли, які лишили ся в салї, счиняють знов крик.

Пос. Аппоні кричить: „Мусите, пане, видати приказ, щоби нас всїх вивели!“ Потім дальше бубнять і трублять.

Президент перериває засїданє. По 5 мінутах з'являє ся знов поліция з надінспектором Павліком, котрий взиває послів в імени права вийти зі салї, бо в противнім случаю буде мусїв ужити фізичної сили. (Оклики: Ви не маєте права до того!) Павлїк покликує ся на приказ президента, а потім каже вивести з салї тих, що заявили, що уступлять ся лиш перед силою. Все те відбуло ся розмірно ще досить спокійно! О годинї 6-ій поліция покидає знов салю засїдань.

О год. 6·15 Тіса отвирає засїданє на ново. Присутні ще опозицийні посли покидають самі салю під проводом посла Аппонія, який кличе:

— Опускаємо осоромлену палату!

През. Тіса заявляє, що его обовязком є удержати спокій і порядок в палатї. Він був змушений закликати поліцию, видячи, що робить опозиция. Потім ставить внесенє, щоби комісия незайманости закликала всїх випроваджених послів, а також, щоби почати карне поступованє против кількох послів за спротивленє власти. В тій хвили віддає провід віцепрезидентови Бетієви. Правиця зустрічає его бесїду окл[иками]: „ельєн“.

Пос. Талицкі предкладає резолюцию, ухвалену на ранїшній конференциї.

През. Тіса в промові з посольскої лавки доказує, що обструкция вже від богатьох місяців робила неможливими всякі наради. А тепер довело тих панів до скажености внесенє відбувати подвійні засїданя. Хронїчна недуга парляменту — обструкция спричинила занепад впливу Угорщини так, що в Австриї від найвисшого урядника і найпослїднїйшого шевця полуднево-славяньского уважають Угорщину конаючим львом. (Оклики: „Ельен Тіса“). Я робив, як менї наказувала совість, а сойм нехай мене судить. Як сойм похвалить мої дїла, то впевняю, що не стану в половинї шляху, але буду іти ним дальше. Тодї буду міг спокійно умерти, сьвідомий, що не жив даремно. (Оклики: „Ельен і славно“!)

Віцепрезидент Беті заявляє, що палата приступає до голосованя над внесенєм Телицкія, яке принято 234 голосами.

Тіса обіймає знов президию. Палата приходить до полагодженя закона про гонведів. Референт поручає приняти его з деякими формальними змінами. Палата ухвалює закон в II. читаню.

О годинї 7 вечером замкнено засїданє серед окликів в честь Тіси.

На вчерашнім засїданю вели ся наради над войсковою процедурою карною. Посли з опозициї під проводом ґр. Апонія і Юшта явили ся перед парляментом і помимо опору поліциї, котра не хотїла видалених з засїдань послів впустити, вдерли ся силою до салї нарад і заняли свої місця. Повідомлений о тім Тіса велїв війти поліциї до салї і видалених послів усунути. Повторили ся сцени з вторкового засїданя. Послів виводили поліцаї силою, а п. Каролїого винесено. По усуненю тих послів прочі члени опозициї вийшли самі з салї.

Опозицийні посли зібрали ся відтак на нараду і ухвалили збирати ся перед кождим засїданєм і силою добувати ся до парляменту.

і часть вечера перебував з ними. З ними, з Ґвендолїною, безперечно.

Міс Ґвендолїна була демонїчна і строга. Коли спізнив ся, хотїла знати, де був, як хотїв скорше відійти, задержувала его і користаючи, що і старики майже нїчого не розуміли по італійски, бавила ся дуже добре при нїм. Любили ся. Визнаня були короткі. Раз, коли ішли самі дорогою в гори, запитала:

— Як називає ся ваша суджена?

Задержав ся здивований:

— Алеж я не маю судженої.

— Прошу не говорити неправди.

— Отже, направду — сказав зміненим голосом — маю суджену; але я не хотїв про неї говорити вам, панї.

Ґвендолїна приступила блїднїючи. А він скінчив дрожачим голосом:

— Називає ся Ґвендолїна.

На дорозї не було нїкого, і они поцїлували ся дрожачи зі зворушеня. Від того часу Ґвендолїна була заздрісна, бояла ся.

— Ми за молоді, щоби моглисьмо получити ся, зрештою ти хочеш бути перед тим славним. Я буду мусїла виїхати до Анґлії. Чи будеш мене любити так довго, не бачивши мене? Будеш чекати на мене? Верну на будучу зиму, але тим часом ти забудеш мене.

— Ґвендолїно, присягаю!

— Ти Італїянець, як мене не буде, залюбиш ся в иншій.

Альберт сьміяв ся, журило его одно: гарна улюблена мала вернути до Анґлії. Остатний день був розпучливий. Бідна плакала мовчки. Альберт знайшов еї в городї коло віллї, мала в руках китичку фіялок і збирала дальше.

— Се для тебе — сказала, подаючи ему китичку — чи застану їх, як верну? Будуть погані, сухі, але любов моя не змінить ся. Альберте, памятай, не диви ся на женщини, як мене не буде.

— Моя кохана, буду думати лише о тобі. Як міг би я любити иншу? Маю серце повне тебе.

— А що будеш робити?

— Буду чекати тебе.

Ах, сей послїдний, холодний поклін при мамі і вуйкови. В очах Ґвендолїни була охота сліз; хотїла щось сказати, але сейчас урвала, голос був повний сліз. Альбертови здавало ся, що се конець житя.

В перших днях жив надією на лист; лист надійшов. Відповів сейчас. Через місяць пересилали собі слова повні любови і поцїлуїв. „Будь добрий — благала Ґвендолїна — памятай о менї“.

Потім не віписала на оден, другий лист, пізнїйше ще написала: „Не пиши через якийсь час; поясню тобі колись. Цїлую тебе“. Альберт занепокоїв ся, але послухав. Вкінци змучений і неспокійний, написав лист холодний, такий, щоби на всякий случай мама могла перечитати. Було в тім листї повно „панї“, повно поважаня і питаня про еї здоровля. Ґвендолїна зрозуміла — потїшав себе. Зрозуміла; відписала в тонї офіцияльнім, дякую вам „пане“ за память, що я здорова, що мама і вуйко кланяють ся ему, що зміняють мешканє і що пришле ему нову адресу. Молодець почув сильний біль в серці. Не розумів, але догадував ся, що грозить ему якесь нещастє. Мимо сего чекав. Не було однак жадного листа. Тодї почав писати, довідувати ся, шукати способів вивіданя ся. Але нїчого не довідав ся і жадної вістки не мав. Страшні здогади мучили его. Почав думати, що хора, а може умерла. Ґвендолїна не мучила его так, бо любила его так дуже. Весну і лїто перевів в муцї. Коли надійшла осінь був певний, що Ґвендолїна нїколи не верне до Сан Ремо. І в серци носив жалобу по тій першій любові, великій і чистій, по тім щастю, котре его тільки черкнуло крилом в перелетї.

Одного дня в січни держав лист. Був від Ґвендолїни. Не мав сили відразу его перечитати. Дрожав, сьміяв ся як дитина, бігав по комнатї з листом, обертав его в руках, не бачучи его майже крізь сльози. В кінци рішив ся. В листї було: „Не гнївай ся. Знай! вертаю, вертаю! Будемо знову видїти себе. І буду тепер вільна. Бідний вуйко умер. Приїзджаємо в четвер в полудне, на довгий побут до Сан Ремо. Не гнївай ся“. Альберт отворив вікно, здавало ся ему, що его дусить. Четвер в полудне, алеж се иниї за дві години! Мав іти до школи, але забув про се. Перебрав ся вийняв з малого секретарика китичку пожовклих цьвітів, поцїлував їх і вложив до портефелю. Покаже їх еї. Побіг на желїзницю і чекав нетерпеливий, розгорячкований. Коли потяг станув побачив Ґвендолїну, свою Ґвендолїну, що висїдала з мамою. Якийсь товстий пан, червоний трохи сьмішний, але симпатичний помагав старій панї. Ґвендолїна станула против Альберта, котрий побіг і з радостию закликала:

— Мамо, глянь! Наш приятель, наш добрий приятель. Але звідки ви довідали ся, що ми приїзджаємо.

І стиснула ему руку сердечно, весела, гарна, щаслива. Також мати повитала его дуже сердечно. Пан, трохи комічний, котрий помагав висїдати, станув з боку, приглядаючи ся з дещо дурним усьміхом. В тім Ґвендолїна закликала:

— Ах, пане Лянзоні, мушу панів познакомити: пан Кароль Аджеріон, мій муж.

Новинки.

Львів, 6 червня 1912.

— **Краєва Рада шкільна** вилучила громаду Липовець, в дрогобицкім пов., з шк. округа в Вороблевичах і зорґанізувала окрему 1-кл. шк. в Липівци; прилучила громаду Кутці, в рогатиньскім пов. до шк. окр. в Подвиню зорґанізувала: 1-кл. шк. в Трійці, в снятиньскім пов., в Волоскій Камінці на присіл. Липник коло церкви, в равскім пов.; перемінила 4-кл. мужеску і жен. шк. в Хирові, в старосамбірскім пов. на 5 кл.; 2-кл. шк. на 4-кл.; в Озерянах в товмацкім пов. і в Серафинцях в городеньскім пов.; 1 клі на 2-кл. в Литвинові і Білокерници в підгаєцкім пов., в Гребенові, в скільскім пов. і Гоствиці, в новосандецкім повіті.

— **Концерт тов. „Бандурист“** при ласкавій участи Вп. Анни Крушельницкої і Впр. о. Е. Купчиньского в Станиславові відбуде ся дня 10 червня с. р. в салі тов. Монюшки. Початок о год. 7·30 вечером.

— **Небезпечного вломника**, за котрим вже пошукував суд карний, Конст. Захарка, удало ся поліциї оногди прихопити в однім з шинків при ул. Городецкій. Пошукуваний злочинець забавляв ся там в товаристві ключника міских арештів. При ревізиї знайдено у него 33 К 41 с.

— **Значного спроневіреня** на шкоду каси зелізничої допустив ся один з молодих урядників якийсь С. Він повабирав для своїх інтересів, котрі однак замість зиску приносили лиш страти, всілякі грошеві виливи кавці, вадия і т. п. Видячи остаточно, що не видобуде ся з тої халепи так легко признав ся перед родиною до дефравдациї. Родина постановила, кажуть, звернути шкоду яка виносить около 40.000 К, але рівночасно вже й прокураториєя розвела слідство в сій справі.

— **Середнє образоване жіноцтва.** Минули вже безповоротно часи, коли то дівчина навчила ся ледво читати і писати та займала ся опісля виключно домашним ґаздівством, минули і часи, в яких виділова школа вважалась для неї університетом. Тепер увійшло майже в правило, що кожда інтеліґентна дівчина повинна конче осягнути сьвідоцтво зрілости в однім із трох головних родів середної школи, а се в учительскій семинариї, ліцею або ґімназиї. Наші сусіди звертають увагу найбільше на ґімназиї.

В однім лише Львові є аж 5 польских женьских ґімназий, тай зовсім справедливо, бо скінчена ґімназия дає всї ті самі права, що учительскі семинариї та ліцеї, а крім того богато більше, а заразом найвисше т. зв. середнє образоване, що є для людскої одиниці чейже найбільшим скарбом, тай приспособляє для народа правдиво інтеліґентних членів, а о скілько тими членами є женщини, може найуспішнїше причинити ся до двигненя, зглядно удержаня дотичного народа на належнім єму в сьвіті становищи. У нас в сім зглядї на жаль значно гірше, хоча так бути зовсім неповинно. Адже ми давний культурний нарід, перші в Европі по упадку старинного сьвіта переняли з Византиї високу культуру минувшини, та через вікові невзгодини лишили ся від других в заді. Чи не кинутись нам отже негайно на всї поля людскої культури, щоб виповнити чим скорше всякі прогалини та йти з усіми иншими народами враз коли вже в перших віках свого історичного єствованя показали ся здібними до найвисшої просьвіти? Так щож? У нас енерґії якось не так то много. Хісноване зі шкіл і ще зглядно досить слабе, а що тикає ся висшого образованя жіноцтва, навіть за мале, скоро одинока женьска клясична ґімназия СС. Василиянок у Львові, від шк. р. 1912/13 вже 7 клясова школа між усіми середними а навіть між ріжними родами ґімназий (ґімназия клясична реформована реальна і реальна) безперечно найвисша, виказує так малу фреквенцию, що аж стидно, що в нас так мало почуте потреби того рода образованя. Тому добре було би взяти собі під розвагу висказані тут гадки якраз тепер при кінци шкільного року, коли родичі думають над вибором школи для своїх доньок на дальше. *С. К.*

— **Краєва двоклясова школа купецка** в Бродах, заснована з рамени краєвого Видїлу в осени 1911 р. — замикає з кінцем червня 1912 р. перший рік свого єствованя. В тім роцї були дві кляси: приготовляюча і перша. З новим роком шкільним крім повної двоклясової школи купецкої будуть отворені ще дві кляси 3 клясової школи доповняючої для практикантів торговельних.

В краєвій школі купецкій буде отворений з новим роком шкільним також однорічний курс торговельний жіночий: Задачею сего курсу буде дати фахове образоване тим паням, що хочуть посьвятити ся купецкому званю або взагалї званю иншому з купецким споріднену. Сей курс зможе подати нагоду також дочкам купців і промисловців, набути таких відомостий, при помочи яких могли би провадити торговельні книги, купецку кореспонденцию, та сповняти всякі чинности в банкових бюрах, в конторах склепових і фабричних. Однорічний курс для пань тревати буде від 5. вересня 1912 р. до 30. червня 1913 р. Обовязкова наука обіймати буде в тиждні 18 годин, а то отсї предмети: купецкі рахунки, бухгальтерия, кореспонденция і праці конторові, наука о торговли і векслях, торговельна ґеоґрафія, стеноґрафія, писанє на машині і каліґрафія. Крім того будуть подані і чужі мови і кореспонденция в тих мовах, але яко предмети над'обовязкові. Шкільна оплата в двоклясовій школї мужескій виносить 60 К річно; а на жіночім курсї 100 К річно і може бути сплачувана в місячних ратах. Вписи' будуть відбувати ся від 29. червня до 3. липня с. р. а по вакациях від 29. серпня до 3. вересня с р. Близших пояснень можна засягнути у Дирекциї в годинах урядових устно або також і письменно. — *Дирекция.*

— **Розбишацтво у Львові.** Ві второк вечером около 9 год. проходжував ся в Стрийскім парку директор Союза купелевих місць др. Юл. Бандровский разом з жінкою і єї сестрою. Нараз приступив до них якийсь молодий елеґантний мужчина і спитав, котра година. Бандровский, зміркувавши о що розходить ся, не витягнув годинника, лиш відповів на питанє. Тоді молодець відскочив взад і змірив ся револьвером, жадав видання годинника. Зложило ся так якось дивно, що і пані Бандровска мала при собі револьвер, і не надумуючись богато, стрілила до розбишака. Той мабуть зранений в руку, вхопив ся за неї курчево, але відтак з мести стрілив кілька разів, не поціливши на щастє нікого. На ту стрілянину збігли ся прохожі в хвили, коли розбишака вже був втік і остаточно пропав без слїду.

— **З салї судової.** В половині лютого с. р. запізвав Мендель Явец, 35-літний інжинір при дирекциї зелізниць державних у Львові, кондуктора Петра Стржелецкого о злочин публичного насильства через обмеженє особистої свободи і зневаги в службі. Явец подав, що коли був в службі і війшов до ваґона, маючого відходити з головного двірця, а іменно коли переглядав сепаратки, кондуктор Стржелецкий насамперед єго зневажив словами, а відтак грозив і чинною зневагою, а наконець замкнув єго в ваґоні і держав замкненого через довший час.

Внаслідок донесеня Явеца до начальних властий, Стржелецкого засуспендовано, а крім того повідомлено ще й прокураторию державну, котра розвела доходженє і обжалувала Стржелецкого. При розправі показало ся зовсім инакше. Обжалований зізнав, а то потвердили і сьвідки, що іжинір Явец отворив неправно пересік у ваґоні і посадив там свою родину, а коли кондуктор не знаючи, що має перед собою інжиніра від зелізниці, звернув єго увагу на то, що так не повинен робити, Явец зачав єго ганьбити і тоді зробила ся велика авантура. Трибунал увільнив обжалованого від вини і кари, а з Явецом списав зараз протокол і казав єго арештувати з причини обманьства, якого допустив ся через зложенє під присягою фальшивих зізнань.

Телеґрами.

Будапешт 6 червня. Спільний міністер скарбу др. Біліньский прибув тут в переїздї до Сараєва.

Опава 6 червня. Внаслідок спожитя затроєного мяса, занедужало в охрестности 57 осіб; одна з них вже померла.

Атини 6 червня. Кретийскі депутовані від'їхали на Крету.

Константинополь 6 червня. Поваяк Порта побоюєсь атаку на Смирну, заряджено концентрацию войск в околици Смирни.

Брукселя 6 червня. Після офіцияльного зіставленя вибрано до бельґійского парляменту 101 католиків, 44 лібералів, 33 социялістів і 2 християньских демократів.

Константинополь 6 червня. Доносять о вибуху нових пожеж в ріжних частях міста. Поліция ствердила, що огонь вибух внаслідок підпаленя. В однім з домів знайдено клоче политє нафтою.

Курс львівский.

Дна 5 червня 1912.	Платять К с	Жадають К с.
I Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 вр. . .	700·—	708·—
Банку гал. для торгов. по 200 вр.	427·—	437·—
Зеліз. Львів-Чернів.-Яси	536·—	542·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	486·—	496·—
II. Листи заставні за 100 вр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов. . .	110·—	—.—
Банку гіпотечного $4^1/_2$ прц. . .	97·90	98 60
$4^1/_2\%$ листи заст. Банку краєв. .	98·50	99·20
4% листи застав. Банку краєв. .	91·30	92·—
Листи застав. Тов. кред. 4 прц. .	95·—	—·—
„ „ 4% льос в $41^1/_2$ літ.	—·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	88·—	89·20
III. Облїґи за 100 вр.		
Пропінацийні галицкі	97·30	98·—
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2\%$. .	98·—	98 70
Зеліз. льокаль. „ 4% по 200 К.	88·—	88·70
Позичка краєв. в 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 К .	88·30	89·—
„ м. Львова 4% по 200 К .	90·30	91·—
IV. Льоси. (Курс віденьский)		
Австрийскі черв. хреста	57·50	63·50
Угорскі черв. хреста	37·50	48·50
Італїянь. черв. хр. 25 фр.	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К. .	79 —	85 —
Базиліка 10 К	29·50	33·50
Йошіф 4 К	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр.	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цісарский	11·40	11·42
Рубель паперовий	2·54	2·55
100 марок німецких	117·87	118·07
Доляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Ловиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.